

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.814 van 6 juni 2000
in de zaak A. 86.653/VII-19.388.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten Fr. & R. COEL,
kantoor houdende te MECHELEN,
Kardinaal Mercierplein 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Armeense nationaliteit, op 1 september 1999 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen betekend op 2 augustus 1999;

Gelet op de beschikking van 11 oktober 1999 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DELTOUR die, loco Advocaten Fr. & R. COEL verschijnt voor verzoekers, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekers, van Armeense nationaliteit, komen in België aan op 18 november 1998 en verklaren zich op diezelfde dag vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maken verzoekers gebruik van het Armeens, met behulp van een tolk.

1.2. Op 3 februari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van

verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 1999 ten aanzien van XXX luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 16 juli 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, die beweert van Armeense origine te zijn, zou Azerbeidzjan verlaten hebben omwille van de etnische problemen aldaar. Nadat zijn dorp op 25 november 1988 door Azeri's zou aangevallen zijn, zou betrokkene op 26 november 1988 uit Azerbeidzjan gevlucht zijn en naar Oezbekistan gegaan zijn. Hier zou hij tot maart of april 1994 legaal verbleven hebben. Betrokkene zou hier problemen gekend hebben omwille van zijn origine. Betrokkene zou in 1993 door Oezbeken aangevallen zijn. Betrokkenes moeder zou samen met het buurmeisje XXX in de zomer van 1993 door Oezbeken aangevallen zijn. De dokter zou geweigerd hebben betrokkenes moeder te verzorgen omdat ze Armeens spraken. Ook zou betrokkenes buurman bij betrokkene thuis het kruis aan de muur vernield hebben. Betrokkene zou op dat moment nog niet samen geweest zijn met zijn huidige vrouw, XXX, zij zouden vanaf 19 november 1993 een koppel zijn en op 16 februari 1994 getrouwd zijn. In juli 1994 zou betrokkene met zijn huidige vrouw naar Moskou vertrokken zijn. Hier zouden ze tot begin 1998, toen hun een verblijfsvergunning geweigerd werd, zonder problemen verbleven hebben. Op 15 augustus 1998 zou betrokkenes paspoort bij een paspoortcontrole door de politie kapot gescheurd zijn. Op 22 september 1998 zou betrokkene door de politie naar het politiebureau meegenomen zijn, waar hij geslagen en één dag vastgehouden zou zijn en waar hij een papier om binnen de drie dagen het land te verlaten heeft moeten ondertekenen. Hierop vertrok betrokkene met zijn vrouw en twee minderjarige kinderen naar Moldavië om van daaruit op 14 november 1998 naar België te komen, waar zij op 18 november 1998 aankwamen en dezelfde dag asiel aanvroegen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden tussen de verklaring, door betrokkene afgelegd op het Commissariaat-generaal, en deze door zijn echtgenote, XXX, afgelegd op het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaring ondermijnen. Betrokkene verklaart dat in de zomer van 1993 zijn moeder, in het bijzijn van zijn vrouw door Oezbeken geslagen werd en dat zij

hiervoor niet naar de dokter ging. Eerst stelde betrokkene dat ze geen dokter lieten komen omdat ze niet geregistreerd waren en het dus geen zin had. Wanneer betrokkene geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, veranderde hij zijn verklaring en beweerde hij dat de dokter weigerde hun te helpen omdat ze Armeens spraken. Betrokkenes vrouw verklaart dat dit in de lente van 1994 gebeurde en dat ze een Russische dokter lieten komen. Bovendien beweerde zijn vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit het slachtoffer te zijn geweest van agressie op haar fysische integriteit. Ook verklaart betrokkene dat toen de buurman het kruisbeeld stukmaakte, hij nog niet samen was met zijn huidige vrouw (dus voor 19 november 1993), terwijl zijn vrouw verklaart dat de buurman dit in 1994 stuk maakte. Daarnaast verklaart betrokkene tot maart of april 1994 geregistreerd geweest te zijn in Oezbekistan, terwijl zijn vrouw verklaart dat geen van beiden ooit geregistreerd waren in Oezbekistan. Wat betreft hun registratie in Moskou verklaart betrokkene dat ze van begin 1998 geen verblijfsvergunning meer kregen, terwijl zijn vrouw verklaart dat dit vanaf mei 1997 was.

Ook dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden tussen de verklaring, door betrokkene afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, en betrokkenes verklaring afgelegd op het Commissariaat-generaal de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas verder ondermijnen. Zo verklaart hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het kruis in 1994 door de buurman werd stukgemaakt (voor 19 november 1993 op het Commissariaat-generaal), en dat hij tot september 1997 een verblijfsvergunning in Moskou had (tot begin 1998 op het Commissariaat-generaal).

Gezien de vele tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan zijn vluchtrelaas.

Betrokkenes geboorteakte is niet van die aard om de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas te herstellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij

ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

1.4. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 1999 ten aanzien van XXX luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 16 juni (juli) 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene van Armeense origine verklaart in Azerbeidzjan problemen gekend te hebben omwille van haar Armeense origine. Op 11 november 1998 zouden betrokkenes ouders vermoord zijn bij slachtpartijen in Baku. Hierop zou betrokkene samen met haar grootmoeder naar Oezbekistan gevlucht zijn, waar ze op 16 februari 1994 trouwde met haar huidige man, XXX. Betrokkene, noch haar man, zouden ooit geregistreerd zijn geweest in Gulistan (Oezbekistan). In de lente van 1994 zou haar schoonmoeder, in betrokkenes bijzijn, door Oezbeken geslagen zijn, waardoor ze een Russische dokter zouden moeten hebben laten komen. Ook zou in 1994 een buur in hun huis binnengekomen zijn, het kruis aan de muur stukgemaakt en betrokkene vernederd hebben. Ook zou betrokkenes man enkele malen door Oezbeken geslagen zijn. In juli 1994 zou betrokkene met haar gezin naar Moskou verhuisd zijn, waar ze tot mei 1997 legaal verbleven. Op 15 augustus 1998 zou betrokkenes man door de politie aangehouden zijn, waarbij zijn paspoort zou verscheurd zijn. Op 22 september 1998 zou betrokkenes man in hun huis door de politie mee naar het politiebureau genomen zijn, waar hij geslagen zou zijn en een papier om Moskou te verlaten zou moeten hebben tekenen. Betrokkene vertrok hierop op 25 september 1998 met haar man en twee minderjarige kinderen via een kort verblijf in Moldavië naar België, waar ze op 18 november 1998 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraagde.

Er dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden tussen de verklaring, door betrokkene afgelegd op het Commissariaat-generaal, en deze, door haar man afgelegd op het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas ondermijnen. Zo beweert betrokkene dat noch zij, noch haar man in Oezbekistan geregistreerd waren, terwijl haar man verklaart tot maart of april 1994 geregistreerd te zijn. Ook verklaart betrokkene in de lente van 1994, samen met haar schoonmoeder aangevallen te zijn, waarna ze een Russische dokter lieten komen ter verzorging van haar schoonmoeder. Haar man stelt echter dat dit in de zomer van 1993 (dus nog voor zij

bij haar man introk) gebeurde en dat er geen dokter aan te pas kwam. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene bovendien dat er nooit een aanslag is geweest op haar fysieke integriteit. Daarnaast verklaart betrokkene dat het kruis in 1994 door de buurman werd stukgemaakt, terwijl haar man dit plaatst in de periode voordat hij met betrokkene een koppel vormde (i.e. 19 november 1993). Tenslotte verklaart betrokkene dat vanaf mei 1997 hun in Moskou een verblijfsvergunning geweigerd werd. Haar man echter beweert dat deze vanaf begin 1998 geweigerd werd. Aangezien dat dit een van de redenen was, waarom betrokkene en haar man naar België kwamen mag er van hen verwacht worden dat ze ongeveer weten wanneer hun verblijfsvergunning afliep.

Gezien de vele tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan betrokkenes vluchtrelaas.

Betrokkenes geboorteakte is niet van die aard om de geloofwaardigheid van betrokkenes vluchtrelaas te herstellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoekers, wat de eerste voorwaarde betreft, in een eerste middel aanvoeren wat volgt :

"I. Eerste Middel : Schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen.

Overwegende dat artikel 52 Vr.W. aan de Minister van Binnenlandse Zaken en bijgevolg aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na dringend beroep een ruime appreciatiebevoegdheid toekent;

Dat de samenhang en de standvastigheid van het vluchtverhaal van vertogers het criteria moet zijn voor verweerders om de ontvankelijkheid van de aanvraag te beoordelen;

Dat vastgestelde contradicties op essentiële punten op ontegensprekelijke wijze de geloofwaardigheid van vertogers zouden kunnen aantasten;

Dat evenwel het belang van eventuele contradicties moet worden beoordeeld in functie van het geheel der afgelegde verklaringen;

Dat vanaf het eerste verhoor bij de Dient Vreemdelingenzaken blijkt dat vertogers (onafhankelijk van elkaar) een overeenstemmende, preciese, gedetailleerde en omstandige uiteenzetting hebben gegeven van de feiten die hebben geleid tot hun vlucht;

Dat het vluchtverhaal coherent is en de verklaringen standvastig (en identiek), niet alleen aangaande essentiële gebeurtenissen maar ook aangaande bepaalde details en preciese omstandigheden;

De weerhouden tegenstrijdigheden zich beperken tot een preciese aanwijzing in de tijd en niet van die aard zijn om het frauduleuze karakter en de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag tot asiel vast te stellen hoofdens vertogers;

Dat de feiten waar vertogers hun vrees voor vervolging op baseren dan ook onvoldoende werden onderzocht;

Dat evenzeer concreet verweerders er zich toe beperken te speuren naar tegenstrijdigheden en daar waar zij deze slechts vinden in bepalingen in de tijd

zij ten onrechte het volledige vluchtverhaal zonder het minste onderzoek afdoen als ongeloofwaardig gelet op de 'vele tegenstrijdigheden';

Dat inderdaad zelfs grote delen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorgedrukt zijn en gesteld in algemene bewoordingen, de rest van de ingevulde argumentatie slechts stereotiep en algemeen;

Dat deze uitermate 'vage en onduidelijke' argumentatie van verweerders dan ook op zich een schending uitmaakt de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de verplichting van uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen";

Overwegende dat in een eerste middel verzoekers een schending inroepen van de motiveringsplicht op grond van de artikelen 62 en 52 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Overwegende dat verzoekers stellen dat zij coherente gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd en dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard zouden zijn om de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvragen te kunnen vaststellen; dat zij de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden aanvechten zonder deze in concreto te weerleggen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers onder meer het volgende verklaarden : verzoeker verklaarde tot maart of april 1994 te zijn geregistreerd in Oezbekistan terwijl verzoekster verklaarde nooit geregistreerd te zijn; dat verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de buurman het kruisbeeld heeft vernield in 1994 terwijl hij bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat dit in november 1993 gebeurde; dat voorts verzoekers beweren dat de tegenstrijdigheden met betrekking tot de situatie in de tijd niet voldoende ernstig zijn om in overweging te nemen; dat ten eerste uit de verslagen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen blijkt dat XXX verklaarde dat in de zomer van 1993 zijn moeder, in het bijzijn van zijn echtgenote (toen nog niet gehuwd) werden aangevallen; dat zijn echtgenote echter verklaarde dat deze aanval plaatsvond in de lente van 1994; dat bovendien XXX verklaarde dat er nooit één aanslag op haar fysieke integriteit werd gepleegd; dat ten tweede verzoeker verklaarde dat de buurman het kruisbeeld heeft vernield toen hij nog niet samen was met zijn echtgenote, terwijl verzoekster verklaarde dat de buurman dit beeld in 1994 heeft vernield; dat ten derde verzoeker verklaarde dat zij begin 1998 geen verblijfsvergunning meer kregen in Moskou terwijl verzoekster verklaarde dat dit vanaf mei 1997 was; dat ten slotte verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen stereotiep en algemeen zijn geformuleerd;

Overwegende dat de bestreden beslissingen een weergave bevatten van verzoekers feitenrelaas en een omstandige uiteenzetting van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de diverse verklaringen; dat uit de gegevens van het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte zou hebben besloten tot het bedrieglijk karakter van deze verklaringen; dat de bestreden beslissingen derhalve op het eerste gezicht afdoende werden gemotiveerd; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoekers in een tweede middel betogen wat volgt :

"II. Tweede Middel : Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Overwegende dat het tweede ernstig middel van vertogers in dezelfde zin de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, meerbepaald de zorgvuldigheid;

Dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bestuurlijke overheid is gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur; (zie : I. Opdebeek, 'Het Recht op verdegiging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen' in Opdebeek. (ed.) Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 1993, 51)

Dat de Commissaris-generaal meent een aantal tegenstrijdigheden te moeten aanhalen in verklaringen ondanks het feit dat deze verklaringen niet door hemzelf werden getoetst of gecontroleerd;

Dat het bovendien niet gaat om essentiële bestanddelen in de verklaringen doch over onduidelijkheden in de tijdsbepaling die geen afbreuk doen aan de essentie van de verklaringen;

Dat integendeel het bestaan van kleine afwijkingen in de verklaringen van echtgenoten juist duidt op eerlijkheid, onbevangenheid en het ontbreken van voorbereiding van een volkomen overeenstemmende verklaring;

Dat het terzake onmiskenbaar makkelijker zou zijn voor vertogers indien zij een 'verhaal' zouden hebben voorbereid dat in geen letter afwijkt maar dat verweerders verkiezen door herhaalde vraagstelling te speuren naar de minste afwijking in versies van partijen om te besluiten tot 'bedrog';

Dat door deze handelwijze de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk kan voorhouden te werken als een 'onafhankelijke' organisatie doch integendeel onverdroten speurt naar middelen om de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken te onderschrijven;

Dat juist door het niet peilen naar de reden van deze lacunes de Commissaris-generaal voor de vluchteling (-en en de staatlozen) een inbreuk heeft gemaakt op de zorgvuldigheidsplicht en de Rechten heeft geschonden van vertogers;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een onvolkomen dossier en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd";

Overwegende dat in een tweede middel verzoekers een schending inroepen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Overwegende dat verzoekers menen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun verklaringen niet zelf heeft getoetst of gecontroleerd; dat uit het administratief dossier blijkt

dat verzoekers de mogelijkheid kregen om een vragenlijst van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in te vullen en werden uitgenodigd voor een interview bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat plaatsvond op 16 juni 1999; dat zij aldus de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten te staven en eventueel nieuwe of aanvullende documenten in te dienen; dat zij bovendien de mogelijkheid kregen om te worden bijgestaan door een persoon naar keuze en een tolk; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen elk geval individueel beoordeelt, rekening houdend met alle elementen van het dossier en met de situatie van het land van herkomst; dat, wat het argument betreft dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden niet de essentie van hun asielaanvraag zouden betreffen, het bij de verklaringen met betrekking tot de situering in de tijd soms gaat om een tijdsverschil van ongeveer één jaar (1993-1994) wat toch niet als een "kleine" afwijking kan worden beschouwd; dat zo de tegenstrijdigheid in de tijd (1997-1998) tussen de verklaringen van verzoekers over het niet meer verkrijgen van een verblijfsvergunning in Moskou toch wel belangrijk was, aangezien dit een reden was waarom verzoekers naar België zijn gekomen; dat tenslotte verzoekers lijken te twijfelen aan de onafhankelijkheid van het Commissariaat-generaal; dat het Commissariaat-generaal een gespecialiseerde en onafhankelijke instantie is en optreedt als een beroepsinstantie die een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van het onderzoek; dat verzoekers in hun uiteenzetting nergens concreet aangeven waar de bestreden beslissingen zouden getuigen van onzorgvuldigheden; dat op het eerste gezicht de bestreden beslissingen derhalve de ingeroepen beginselen niet schenden; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.